

DVA SIVÉ VLKY

Lukáš Viglaš

DVA SIVÉ VLKY

Lukáš Viglaš

Lukáš Viglaš: Dva sivé vlky
Vydanie prvé
Copyright © 2023 Lukáš Viglaš

Vyšlo na náklady autora v roku 2023

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Depositphotos
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu autora. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-570-4820-6
ISBN PDF 978-80-570-4821-3
ISBN EPUB 978-80-570-4822-0
ISBN MOBI 978-80-570-4823-7

„Strach zo smrti je následkom strachu
zo života. Človek, ktorý žije naplno,
je pripravený zomrieť kedykoľvek.“

Mark Twain

VENOVANÉ TÝM
NAJKRAJŠÍM SPOMIENKAM

PROLÓG

*S*tála pred veľkými presklenými dverami. Sledovala, ako dva vlky šantia v snehu. Celú záhradu v noci pokrýla biela perina, ktorú teraz ožarovalo jasné zimné slnko. Navzdory sneženiu bola obloha prekvapivo jasná. Opatrne si odchlipla z kávy. Vtedy jej pristáli na bokoch jeho teplé ruky, nasledované ešte teplejšími perami na krku. Naklonila hlavu, aby mohol pokračovať, on však prestal.

„Idem po drevo, žena moja. Pustiš ma?“

Otočila sa. Jednou rukou pustila šálku a pohladila ho po obnaženej hrudi od krku až po lem teplákov. Taktiež prestala a uhla mu z cesty. Sladko sa na ňu usmial. Do jednej ruky uchopil kôš na drevo, druhou chytil rúčku presklených dverí a otvoril ich, aby sa dostal do kôlne.

Do kuchyne zavial mrazivý vzduch a spolu s ním vbehli dnu aj vlci. Čupla si na zem a oboch poškrabkala po ich mokrých kožuškoch.

Z ničoho nič obaja spozorneli, zavetrili vo vzduchu a s kňučaním cúvali od sklenených dverí. Slnkom zaliata snehová pláň zrazu potemnela. Podvedome sa ochránársky chytila za brucho. Zem sa zatriasla. Z neba sa zniesli snehové vločky.

Ako dopadla prvá, zdvihol sa silný vietor; fúkajú-

ci sneh priamo do dverí. Psie kňučanie zosilnelo a zem zadunela druhýkrát. Pichlo ju v bruchu a vzápätí sa jej niečo rozlialo po stehnách. Rýchlo do tých miest siahla a ucítila niečo teplé a lepkavé.

Zdvihla ruku, aby si ju skontrolovala. Mala ju celú krvavú. Zľakla sa. Zakričala na svojho muža, ale odpoveď nedostala. Okolitý svet potemnel. Zahľadela sa cez okno, ale to už bolo zasypané snehom. Panikárila. Priskočila ku dverám, chytila kľučku rovnako ako jej muž pred chvíľou.

Vtom sa zem zatriasla do tretice a sklenená výplň dverí sa za mohutného treskotu rozletela na milión malých ostrých črepov, letiacich spolu s ňou do priestoru kuchyne. Bolestivo dopadla na zem na niečo mäkké, ale studené. Rýchlo z toho zliezla, a keď sa pozrela na miesto, kam dopadla, zistila, že tam leží jej muž celý krvavý s chladným pohľadom v očiach. Chytila ho za studenú ruku, zavrela oči a rozplakala sa...

Zem sa zatriasla štvrtýkrát a ona vystrašená pootvorila oko.

„Vstávaj, žena moja,“ prihovoril sa jej, predtým, ako ju pobožkal na čelo. Párkrát zaklipkala očami, aby zo seba striasla príznak noci, potom sa blažene usmiala.

„Dobré ráno, mužik môj.“

„Ako sa cítiš?“

„Ubolene, nevyspato, ale zato nesmierne šťastne,“ hlavu si presunula z vankúša k jeho nohám. On ju za to začal hladkať po vlasoch. Zhlboka nasala vôňu jeho tela zmiešanú s vôňou vody a sprchového gélu.

„To ešte aj dnes si si musel zabehať?“

Rozosmial sa nad jej sťažnosťou.

„Bol som skoro hore a nechcel som ta budiť.“

„To je presne dôvod, prečo som si ťa vzala za muža,“
privrela oči a ešte viac sa mu pritúlila k lonu. „A pritom
sme to na začiatku tak posrali.“

„Veru,“ odpovedala mu a obaja sa ponorili do svojich
spomienok.

„Ako to vyzerá vonku?“

„No...“ poškrabal sa zamyslene na brade. „Bol to pla-
ný poplach. Po snehu ani stopy, ale zato riadne prituhlo.
Už som aj zakúrnil v krbe, snád' tu bude čoskoro teplo.“

„Si sa sprchoval v tej zime?“

„A? Otužovanie vraj pomáha na imunitu.“

„Panebože,“ rozosmiala sa žena.

1. KAPITOLA

Čiernovlasá žena s vrkočom kľáčala na pódiu, oblečená len v potrhaných sieťovaných pančuchách, kratučkých čiernych rifl'ových šortkách, a nahé prsia jej ledabolo zakrývalo kompletne premočené biele tričko, končiace tesne pod nimi. Chlapi v publiku boli vo vytržení.

Zrazu k nej z bokov pódia pomaly pristúpili ďalšie dve ženy v čiernych kožených legínach a korzetoch ovešaných rôznymi kovovými doplnkami. Jedna okolo nej obkružila, až sa jej zastavila za chrbtom, silno ju chytila za vrkoč a potiahla dozadu. Čiernovláska bola nútená vystrieť sa, vyvrátiť hlavu dozadu a všetkým pred pódium ukázať vypnutú hrud'. Z davu sa ozvalo vrieskanie. Druhá žena tiež obkružila okolo čiernovlásky, ale postavila sa po jej boku. Schytila ju za obe strany výstrihu na tričku a vyplazeným jazykom jej prešla po krku až k uchu.

Vtedy na pódium pribehli ďalšie dve tanečnice. Vo vzduchu vrteli reťazami so zapálenými koncami. Obe sa postavili na kraj a neprestavajúc s krúžením reťazami urobili roznožku.

Medzitým žena v koženom šklbala krátkovlásku za tričko, snažiac sa ho roztrhnúť. V momente, keď sa jej to podarilo a pódium sa ozval zvuk trhajúcej sa látky,

z kraja pódia vyšľahli plamene a druhá žena čiernovlasú potiahla za vrkoč ešte viac, až sa s nahou hrud'ou musela prevaliť dozadu na chrbát a hneď nato pódium zhaslo. Všade nastala úplná tma.

Dav burácal, pískal, bol vo vytržení. Po chvíli sa pódium rozžiarilo vo svetle reflektorov. Všetkých päť žien stálo v jednom rade, svorne sa držiac za ruky. Ženy v koženom už boli bez masiek, slobodne odhaľujúc svetu svoje farebné vlasy, a čiernovlasá už mala na sebe nové tričko s veľkým logom tanečnej skupiny.

Všetky ženy sa za silného potlesku, s úsmevom na perách, poklonili, zamávali obecenstvu a pobrali sa preč z pódia. Ich miesto prebrali technici. S mravčou usilovnosťou balili a odnášali rekvizity, pripravujúc pódium pre ďalšieho účinkujúceho. Menej známu americkú kapelu.

Ženy sa zatiaľ stratili v zákulisí. Snažili sa rýchlo predrat' spleťou káblov a motajúcich sa ľudí, ktorí boli takí zaneprázdnení svojou činnosťou, že ani nevnímali svet okolo seba. Prenášali všemožnú techniku, rozprávali sa s ďalšími účinkujúcimi, stláčali všemožné tlačidlá, alebo sa jednoducho usilovne poľľakovali.

Konečne sa dostali k dodávke, v ktorej prišli, a so smiechom si z nej povytáhovali fľašky miestneho piva, nakúpeného priamo v pivovare, spolu s rozkladacími stoličkami. Tie si poukladali na svoje miesta, posadali si, a jedna za druhou sa nedočkavo vrhli do otvárania. Jediná čiernovláska si ho rovno otvorila o dvere dodávky a rýchlo nasala penu, kým stihlo vytiecť aj s polkou zlatého obsahu na zem. Až potom sa posadila a vyložila si nohy v čižmách na stôl.

„Dievčatá, dnes nám to vyšlo na parádu. Neskutočnú šou sme vyrobili.“ Ako prvá prehovorila modrovlasá.

„Tomu ver. Teraz vydržať ešte hodku, kým začnú hrať Horkýže,“ dávala kolegyni za pravdu sivovlasá ohňová tanečnica.

„Kašľať na Horkýže. Ja si počkám na Kabát,“ pousmiala sa čiernovlasá Ester.

„Jasné. Kabát,“ zakričali všetky naraz a pozdvihli fľaše v spoločnom štrngnutí.

Dievčatá popíjali a zabávali sa. Sotva započuli veľký potlesk a moderátora ohlasujúceho príchod Kabátu, s neskrývanou námahou udržať rovnováhu sa postavili a rozbehli k pódiu, na ktorom sa práve rozkladala ich milovaná skupina.

2. KAPITOLA

„Ahoj, sestrička. Aké bolo vystúpenie?“ ozval sa z telefónu veselý Vanesin hlas. Ester si pri tom zvuku oprela hlavu o volant. Mala pocit, že jej exploduje. „Ester. Si tam?“

Ester odtiahla telefón od ucha, aby skontrolovala čas. Hmlisto rozoznala len dve čiarky a dve nuly. Vrátila telefón k uchu: „Drbe ti, alebo áno? Je ešte len jedenásť hodín!“

„Prepáč. Neuvedomila som si. V našom časovom pásmo je len hodina do dvanástej.“

„Čo? Nemala si byť doma?“ nechápavo sa spýtala Ester. Na druhej strane linky sa ozval zvonivý smiech.

„Fuj. Tak to musel byť ťažký večer,“ Vanesa bola z Esterinej nechápavosti pobavená.

„Bol, veru,“ pousmiala sa už aj Ester.

V mysli rekapitulovala nočné dianie. Spomenula si, ako bláznivo s dievčatami skákali pod pódium, nasledovala tma, až potom ďalšia spomienka, ako sa divoko bozkávala s potetovaným chlapom bez trička, pričom obaja v jednej ruke zvierali plastové poháre s pivom. On ju voľnou rukou držal za bok a ona jeho za zadok. Ďalšia spomienka bola, ako sa rukami opierala o kocku sena neďaleko pódia. Pančuchy s kraťasami na zemi, tričko boh-

vie kde a chlapík za jej holým zadkom do nej divoko búšil.

Potom už len spomienka na trýznivé zvonenie telefónu rozliehajúce sa dodávkou predtým, ako ho zdvihla, stlačila tlačidlo a z neho sa ozval Vanesin hlas. „Vieš čo? Vlastne to celé stálo za hovno,“ opravila svoju odpoveď Ester.

„Zase si to urobila?“ spýtala sa už vážnejšie Vanesa.

„Podľa toho, na čo si spomínam, vyzerá, že hej.“

„Si blázon, sestrička!“

„Lebo ty si svätá za dedinou!“

„Nebud' hned' podráždená.“

„Zobudila si ma a moralizuješ. Tak sa nečuduj.“

„Nemoralizovala som.“

„Počula som tie myšlienky,“ pokúsila sa o pobavený hlas Ester.

„Dobre, nehádam sa,“ Vanesa tiež znela pobavene.

„No načo voláš takto zrána?“

„Skôr ako zase vyštartuješ s tou svojou dodávečkou na nejaký roadtrip a stratíš sa na bohvie koľko, bohvie kde, chcela som sa ťa opýtať, či už ti volal Mário.“

„Otec? Alebo ktorého Mária myslíš?“

„Samozrejme, že tvojho otca, koho iného?“

„Nie, prečo?“

„Ale nič asi.“

„Vanesa! Prečo by mi mal volať otec?“

„Hovorím, že pre nič.“

„Ak by to bolo nič, mohlo to počkať, kým sa vrátim, nie?“

„Mohlo.“

„Tak potom hovor, o čo ide, keď už ťa mám na linke.“

„Nechaj tak, Ester.“

„Vanesa! Nechci, aby som ti začala nadávať! Láska-vo to vyklop!“

„Dobre, nepapř sa hneď, ty osina. Mário vraj predal váš byt.“

„Čo urobil? To nemyslíš vážne!“ zakričala a naštvane sa posadila.

„Myslím.“

„Chod'te s takými správami do riti, Vanesa!“

„Est...“ skúsila niečo namietat', ale Ester ju so slzami v očiach prerušila stlačením červeného tlačidla. Telefón len tak pohodila a schovala si hlavu do dlaní, aby sa mohla vyplakať.

3. KAPITOLA

„Mohli by sme ísť ešte k Tibimu alebo do toho baru v Starom Meste,“ navrhla modrovláska popri vystupovaní z auta.

„Do mesta nie, Bety. Robí tam ten úlisný čašník, čo ma stále otravuje,“ zmietla návrh zo stola ryšavá Kika.

„Práveže preto by som to tam uprednostnila. Veď vďaka nemu máme polovičku pitia zadarmo,“ oponovala Kike červenovláska a pristúpila k modrovlasej Bety, aby sa mohla postaviť po jej boku a prehodiť si cez ňu ruku. Bety na to zareagovala tým, že jej dala pusku na líce.

„Ďakujem, zlato.“

„Lea? Nechcete vy dve ísť radšej domov?“ zasmiala sa sivovlasá. „Lebo zas budú pri pohľade na vás dve všetci slintať.“

„Nie, Mati, nechceme. Práveže sa chcem zabaviť na tých slintošoch,“ smiala sa červenovlasá Lea a zaľúbene pozrela na modrovlasú Bety. „Že, láska?“

„Samozrejme. Mňa ich baví provokovať,“ Bety naznačila rukou mačaciu labku a špičkou nechtov prešla Lei po tričku. Tá iba zaťala zuby a zavrčala.

„Pomóc,“ znechutene skrivila tvár ryšavá Kika a obrátila sa k Ester. „Ak by ma zase obťažoval, že mu vrazíš?“ spýtala sa jej. Ester však nevnímala. Myšlienkami bola niekde úplne inde. Hlboko v minulosti.

Jedného dňa za ňou prišiel domov jej najlepší kamarát. Akurát sa vrátil z brigády v Španielsku, na ktorej zbieral pomaranče. Bytom sa vtedy rozľahol zvuk zvončeka. Nasledovali šuchtavé kroky jej otca, chvíľkové mrmlanie a hlasný výkrik: „Ester! Návšteva na bráne.“

„Idem,“ zakričala naspäť a celá nadšená vybehla z izby. Vo dverách zbadala chlapca v rifliah a čiernom tričku bez rukávov, spod ktorého mu vykúkalo svalnaté opálene telo.

„Hola, señorita. Cómo estás?“ pozdravil ju so šibalským úsmevom na tvári. Ester neváhala, rozbehla sa za ním a vyskočila na neho, aby ho mohla silno objasť.

„Ahoj. Bože, Adam, tak moc si mi chýbal. Ako bolo v Španielsku? Zabavil si sa? Rozprávaj, prehánaj, prosím, prosím,“ modlikala, hneď ako pristála na zemi.

„Všetko ti porozprávam. Všetko. Len teraz potrebujem, aby si išla na chvíľu so mnou. Niečo som ti priniesol.“

Ester vytreštila oči. „Mne? To si nemusel. Vieš, že ja a darčeky...“ zastavil ju v rozprávaní tým, že jej pridržel ukazovák na perách.

„Nekecaj chvíľu. Radšej sa chod prezliecť.“

„Musím sa najprv opýtať otca, či môžem.“

„Nemusíš. Vybavené,“ oznámil jej.

„Vážne sa ho musím...“

„Len chod'. Môžeš,“ odpovedal jej od chrbta otec. Otočila sa a zbadala ho opretého o zárubňu.

„Neskutočné. Idem sa prezliecť a hneď som tu,“

zaradovala sa, prešla k otcovi a pobožkala ho na obe líca. „Ďakujem.“

O pätnásť minút už dvojica stála pred garážou. Jednou z mnohých v rade.

„Sme tu,“ ukázal na čerstvo namaľovanú bránu.

„Garáž? To je ten darček? Alebo tam teraz bývaš a ten darček je vnútri?“

„Technicky vzaté, oboje,“ pristúpil k nej odzadu, objal ju okolo pásu a pred očami jej zaštrngal kľúčom. „Garáž bude tvoja, ale hej. Zatiaľ v nej bývam. Otvor ju.“

Ester sa na neho podozrievavo pozrela cez rameno. Nakoniec si kľúč vzala. Prešla k bráne, odomkla zámok a otvorila ju dokorán. Vtedy ho zbadala. S nemým úžasom pozerala do páru guľatých krištáľových očičiek, medzi ktorými sa vynímal veľký znak nemeckých ľudových vozidiel. Do očí sa jej vtisli slzy radosti.

„Je tvoj,“ povedal jej do ucha popritom, ako okolo nej prechádzal dnu a ďalej k autu. Otvoril spolujazdcove dvere.

„Môj? Neblázni,“ musela sa postaviť na špičky, aby ho spoza nich videla.

„Naozaj je tvoj. Potrebuje síce ešte zopár opráv, keďže som s ním sem prišiel len tak-tak, ale nič, čo by sa nedalo zvládnuť aj tu,“ rozprával a zároveň sa prehrabával v niečom, čo nevidela. Pravdepodobne v ruksaku.

„Adam, ved' to muselo stáť majetok. Ako si sa k nemu vlastne dostal?“ položila päty naspäť na zem.

„Kúpil som ho ned'aleko Valencie. Spolu s cestou sem a touto garážou ma to stálo len skoro celú výplatu, ale čo by som neurobil pre svoju priateľku, ktorá o takom autičku sníva od puberty?“ pozrel na ňu s cigaretou v ústach cez otvor okna na otvorených dverách.

„Adam. Som nesmierne rada, ale...“ obišla dvere a pristúpila k nemu. Ruku mu položila na hrud'. „To nemôžem prijať. Tvrdo si makal, aby si si tie peniaze zarobil, a obaja vieme prečo,“ objala ho, zodvihla k nemu hlavu, pootvorila ústa. On sa na ňu len pozrel a vytiahol si cigaretu z úst.

„Ale môžeš. Ak ide o teba, peniaze sú zbytočné.“

„Adam. Nehovor tak,“ Ester sa postavila na špičky. Adam sa začal jemne chvieť. Chytil ju za ruku položenú na jeho hrudi. Odtiahol sa.

„Pod', ukážem ti ho,“ potiahol ju hlbšie do garáže.

„Haló,“ Kika buchla Ester, aby si získala jej pozornosť. „Vnímaš?“

Ester párkrát zaklipkala očami, aby sa spamätala. Spomienky sa vyparili ako dym.

„Určite,“ rýchlo vyhrkla, keď uvidela udivené pohľady kolegýň a kamarátok. „Prepáčte, baby. Bola som trošku zamyslená.“

„Nič to,“ pristúpila k nej sivovlasá Maťa. „My vieme, že onedlho máš narodky,“ objala ju. Ester jej objatie opätovala. Vtedy k nim pristúpila Kika a objala ich obe.

„To zvládneš. Trošku si poplačeš a bude dobre,“ prihovorila sa jej.

„Ježíš, úplne ste ma dojali, baby,“ pridala sa k objatiu